

31996L0026

L 124/1

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

23.5.1996.

PADOMES DIREKTĪVA 96/26/EK

(1996. gada 29. aprīlis)

par atļaušanu kravu autopārvadātājiem un pasažieru autopārvadātājiem veikt profesionālo darbību un par diplomu, sertifikātu un citu kvalifikāciju apliecinājošu dokumentu savstarpēju atzīšanu, lai veicinātu šo pārvadātāju tiesības veikt uzņēmējdarbību iekšzemes un starptautisko autopārvadājumu nozarē

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 75. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar Līguma 189.c pantā minēto procedūru ⁽³⁾,

tā kā Padomes Direktīva 74/561/EEK (1974. gada 12. novembris) par atļauju veikt profesionālo darbību kravu autopārvadājumos iekšzemes un starptautisko pārvadājumu jomā ⁽⁴⁾, Padomes Direktīva 74/562/EEK (1974. gada 12. novembris) par atļauju veikt profesionālo darbību pasažieru autopārvadājumos valsts mēroga un starptautiskās transporta operācijās ⁽⁵⁾ un Padomes Direktīva 77/796/EEK (1977. gada 12. decembris) par diplomu, sertifikātu un citu kvalifikāciju apliecinājošu dokumentu savstarpēju atzīšanu kravu autopārvadātājiem un pasažieru autopārvadātājiem, tostarp par pasākumiem, lai stimulētu šos pārvadātājus efektīvi izmantot savas tiesības brīvi veikt uzņēmējdarbību ⁽⁶⁾, ir vairākas reizes būtiski grozītas; tā kā racionalitātes un skaidrības labad minētās direktīvas būtu jāapvieno vienā tekstā;

⁽¹⁾ OV C 286, 14.11.1990., 4. lpp. un grozījums nosūtīts 1993. gada 16. decembrī.

⁽²⁾ OV C 339, 31.12.1991., 5. lpp. un OV C 295, 22.10.1994., 30. lpp.

⁽³⁾ 1991. gada 13. decembra (OV C 13, 20.1.1992., 443. lpp.) un 1994. gada 20. aprīļa (OV C 128, 9.5.1994., 136. lpp.) Eiropas Parlamenta atzinums, Padomes 1995. gada 8. decembra kopējā nostāja (OV C 356, 30.12.1995.) un 1996. gada 26. marta Eiropas Parlamenta lēmums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).

⁽⁴⁾ OV L 308, 19.11.1974., 18. lpp. Direktīva, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EEK) Nr. 3572/90 (OV L 353, 17.12.1990., 12. lpp.).

⁽⁵⁾ OV L 308, 19.11.1974., 23. lpp. Direktīva, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EEK) Nr. 3572/90 (OV L 353, 17.12.1990., 12. lpp.).

⁽⁶⁾ OV L 334, 24.12.1977., 37. lpp. Direktīva, kurā jaunākie grozījumi izdarīti Direktīvu 89/438/EEK (OV L 212, 22.7.1989., 101. lpp.) un labojums (OV L 298, 17.10.1989., 31. lpp.).

tā kā pārvadājumu tirgus organizācija ir viens no svarīgākajiem faktoriem Līgumā paredzētās kopējās transporta politikas īstenošanā;

tā kā tādu pasākumu pieņemšana, kas vērsti uz nosacījumu koordinēšanu attiecībā uz atļauju veikt profesionālo darbību kravu vai pasažieru autopārvadājumos (šeit turpmāk abi — "autopārvadātājs"), varētu veicināt to, ka šie pārvadātāji efektīvi izmanto tiesības uz uzņēmējdarbības brīvību;

tā kā jāparedz kopēju noteikumu ieviešana attiecībā uz atļauju veikt profesionālo darbību autopārvadājumos valsts mēroga un starptautiskās transporta operācijās, lai nodrošinātu, ka šie pārvadātāji ir augstāk kvalificēti, tādējādi dodot ieguldījumu tirgus racionalizācijā, sniegtā pakalpojuma kvalitātes uzlabošanā lietotāju, pārvadātāju un visas ekonomikas interesēs, kā arī lielākā satiksmes drošībā;

tā kā tādēļ noteikumiem attiecībā uz atļauju nodarboties ar autopārvadājumiem būtu jāaptver pārvadātāju reputācija, finansiālā situācija un profesionālās zināšanas;

tā kā šajos kopējos noteikumos tomēr nav jāietver noteikti transporta veidi, kuru saimnieciskā nozīme ir niecīga;

tā kā kopš 1993. gada 1. janvāra piekļūvi starptautisko autopārvadājumu tirgum regulē Kopienas atļauju sistēma, ko izsniedz, pamatojoties uz kvalitatīviem rādītājiem;

tā kā attiecībā uz reputācijas prasību, lai efektīvi reorganizētu tirgu, atļaujai nodarboties ar autopārvadājumiem jābūt ar vienādiem nosacījumiem — tā jādod ar nosacījumu, ka pretendents nav atzīts par vainīgu smagos kriminālpārkāpumos, tostarp komerciālas dabas pārkāpumos, nav pasludināts par neatbilstošu profesionālas darbības veikšanai, kā arī atbilst noteikumiem, kas piemērojami attiecībā uz atbilstību profesionālai autopārvadātāja darbībai;

tā kā attiecībā uz prasību pēc piemērota finansiālā stāvokļa, jo īpaši lai nodrošinātu vienādu attieksmi pret uzņēmumiem dažādās dalībvalstīs, jāparedz noteikti kritēriji, kuriem jāatbilst autopārvadātājiem;

tā kā attiecībā uz reputācijas un finansiālā stāvokļa prasību attiecīgie dokumenti, ko izdevusi autopārvadātāja izcelsmes valsts kompetenta iestāde vai tās valsts kompetenta iestāde, no kuras viņš ierodas, būtu jāatzīst par pietiekamu apliecinājumu, lai ļautu veikt attiecīgās darbības uzņēmējā dalībvalstī;

tā kā attiecībā uz profesionālo zināšanu prasību būtu vēlams noteikt, ka pretendents autopārvadātājs parāda šīs zināšanas, nokārtojot rakstisku eksāmenu, bet ka dalībvalstis var atbrīvot pretendentu no šī eksāmena, ja viņš sniedz pietiekamas praktiskās pieredzes apliecinājumu;

tā kā attiecībā uz profesionālām zināšanām uzņēmējai dalībvalstij jāatzīst par pietiekamu apliecinājumu apliecības, kas izdotas atbilstīgi Kopienas noteikumiem par atļauju nodarboties ar autopārvadājumiem;

tā kā būtu jāparedz savstarpējas palīdzības sistēma starp dalībvalstīm šīs direktīvas piemērošanai;

tā kā šī direktīva nedrīkst ietekmēt dalībvalstu saistības attiecībā uz II pielikuma B daļā noteikto direktīvu īstenošanas vai piemērošanas termiņiem,

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

I SADAĻA

Atļauja veikt autopārvadātāja profesionālo darbību

1. pants

1. Atļauju veikt kravu autopārvadātāja vai pasažieru autopārvadātāja profesionālo darbību reglamentē dalībvalstu noteikumi, kas pieņemti saskaņā ar šajā direktīvā paredzētajiem kopējiem noteikumiem.

2. Šajā direktīvā:

— “kravu autopārvadātāja profesionālā darbība” ir jebkāda darbība, ko veic uzņēmums, kas nodarbojas ar preču komercpārvadājumiem vai nu ar atsevišķu mehānisko transportlīdzekli, vai sakabinātu transportlīdzekļu apvienojumu,

— “pasažieru autopārvadātāja profesionālā darbība” ir jebkāda darbība, ko veic uzņēmums, kas sniedz pasažieru pārvadājumu pakalpojumus plašai sabiedrībai vai īpašām lietotāju kategorijām, saņemot par to samaksu no pārvadātās personas vai pārvadājumu organizētāja, kā arī izmanto mehāniskus transportlīdzekļus, kuri ir izveidoti un aprīkoti tā, lai būtu piemēroti vairāk nekā deviņu personu pārvadāšanai, ieskaitot šoferi, un ir šim nolūkam paredzēti,

— “uzņēmums” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas vai nu gūst peļņu, vai ne, jebkāda apvienība vai personu grupa, kam nav juridiskās personas statusa, kura vai nu gūst peļņu, vai ne, vai jebkāda oficiāla organizācija, kas vai nu pati ir juridiska persona, vai arī ir atkarīga no iestādes, kura ir juridiska persona.

2. pants

1. Šo direktīvu nepiemēro uzņēmumiem, kas veic autopārvadājumus ar transportlīdzekļiem, kuru pieļaujamā lietderīgā slodze nepārsniedz 3,5 tonnas vai kuru pilna masa nepārsniedz 6 tonnas. Dalībvalstis tomēr var pazemināt šos ierobežojumus attiecībā uz visām transporta operāciju kategorijām vai daļu no tām.

2. Dalībvalstis pēc apspriešanās ar Komisiju var no visu vai dažu šīs direktīvas noteikumu piemērošanas atbrīvot autotransporta uzņēmumus, kuri nodarbojas tikai un vienīgi ar valsts mēroga pārvadājumiem, kam ir tikai niecīga ietekme uz pārvadājumu tirgu:

— pārvadājamo kravu īpašību dēļ vai

— pārvadājumu īsā attāluma dēļ.

Neparedzētu apstākļu gadījumā dalībvalstis var piešķirt īslaicīgu atbrīvojumu līdz konsultāciju pabeigšanai ar Komisiju.

3. Dalībvalstis pēc apspriešanās ar Komisiju var no visu vai dažu šīs direktīvas noteikumu piemērošanas atbrīvot uzņēmumus, kuri nodarbojas tikai un vienīgi ar noteiktiem pasažieru autopārvadājumu pakalpojumiem nekomerciālos nolūkos vai kuriem

pasažieru pārvadātāja nodarbošanās nav galvenā, ciktāl to pārvadājumiem ir tikai niecīga ietekme uz pārvadājumu tirgu.

3. pants

1. Uzņēmumiem, kas vēlas nodarboties ar autopārvadājumiem:

- a) ir jābūt labai reputācijai;
- b) ir jābūt piemērotam finansiālajam stāvoklim;
- c) ir jāatbilst nosacījumam attiecībā uz profesionālajām zināšanām.

Ja pretendents ir fiziska persona un neatbilst c) apakšpunkta prasībai, kompetentās iestādes tomēr var atļaut tai veikt autopārvadātāja profesionālo darbību ar noteikumu, ka tā norāda minētajām iestādēm citu a) un c) apakšpunkta prasībām atbilstīgu personu, kura pastāvīgi faktiski vadīs uzņēmuma transporta operācijas.

Ja pretendents nav fiziska persona:

- personai vai personām, kas pastāvīgi faktiski vadīs uzņēmuma transporta operācijas, jāatbilst a) apakšpunkta prasībai. Dalībvalstis var pieprasīt, lai arī citas personas uzņēmumā atbilstu šai prasībai,
- pirmajā ievilkumā minētajai personai vai personām jāatbilst c) apakšpunkta prasībai.

2. Dalībvalstis paredz nosacījumus, kuri to teritorijā reģistrētajiem uzņēmumiem jāievēro, lai atbilstu prasībai par labu reputāciju.

Tās paredz, ka šī prasība nav izpildīta vai vairs nav izpildīta, ja fiziskā persona vai tās personas, kuras tiek uzskatītas par šim nosacījumam atbilstošām saskaņā ar 1. punktu:

- a) ir atzīta (atzītas) par vainīgu (vainīgām) smagos krimināl-pārkāpumos, tostarp komerciālas dabas pārkāpumos;
- b) ir atzīta (atzītas) par neatbilstīgu (neatbilstīgām) spēkā esošajiem noteikumiem, kas reglamentē tiesības veikt autopārvadātāja profesionālo darbību;
- c) ir atzīta (atzītas) par vainīgu (vainīgām) vairākkārtējos smagos spēkā esošo noteikumu pārkāpumos attiecībā uz:

— samaksu un nodarbināšanas nosacījumiem vai

— attiecīgi kravu vai pasažieru autopārvadājumiem, jo īpaši attiecībā uz noteikumiem saistībā ar vadītāju braukšanas un atpūtas režīmu, komerciālo transportlīdzekļu svaru un izmēriem, satiksmes drošību un transportlīdzekļu drošību.

Šā punkta a), b) un c) apakšpunktā minētajos gadījumos reputācijas prasība paliek neizpildīta līdz brīdim, kad notiek rehabilitācija vai jebkāds cits pasākums ar līdzvērtīgām sekām atbilstīgi esošajiem attiecīgajiem valsts noteikumiem.

3. a) Piemērots finansiālais stāvoklis nozīmē pietiekamu finansiālo resursu pieejamību, lai nodrošinātu pienācīgu uzņēmuma darbības sākšanu un tā vadību.

b) Novērtējot finansiālo stāvokli, kompetentā iestāde ņem vērā: uzņēmuma gada pārskatus, ja tādi ir; pieejamos līdzekļus, ieskaitot skaidro naudu bankā, kredīta pārsniegšanas vai aizņēmuma iespējas; visus aktīvus, tostarp īpašumus, kas ir pieejami kā uzņēmuma garantija; izmaksas, ieskaitot pirkšanas izmaksas vai sākotnējo iemaksu par transportlīdzekļiem, telpām, iekārtām un aprīkojumu, kā arī apgrozāmo kapitālu.

c) Uzņēmumam jābūt pieejamam vismaz šādam kapitālam un rezervēm:

— ECU 3 000 uz katru izmantoto transportlīdzekli vai

— ECU 150 uz katru uzņēmumā izmantotā kravu autotransporta līdzekļa maksimāli atļautā svara tonnu, vai

— ECU 150 uz katru uzņēmumā izmantotā pasažieru transportlīdzekļa sēdvietu,

atkarībā no tā, kura summa ir mazāka.

Dalībvalstis var atkāpties no šā punkta pirmās daļas prasībām attiecībā uz transporta uzņēmumiem, kuri darbojas tikai attiecīgās valsts tirgū.

d) Piemērojot a), b) un c) apakšpunktu, kompetentā iestāde var pieņemt par pierādījumu bankas vai citas attiecīgi kvalificētas iestādes sniegtu apliecinājumu vai nodrošinājumu. Šo apliecinājumu vai nodrošinājumu var sniegt ar bankas garantiju vai kādā citā līdzīgā veidā.

e) Šā punkta b), c) un d) apakšpunktu piemēro tikai uzņēmumiem, kam kopš 1990. gada 1. janvāra dalībvalstīs atbilstīgi to tiesību aktiem atļauts nodarboties ar autopārvadājumiem.

4. Nosacījums attiecībā uz profesionālām zināšanām nozīmē prasmes, ko parāda, I pielikumā uzskaitītajos priekšmetos noliekot rakstisku eksāmenu, kurš var būt testa veidā ar atbilžu variantiem un kuru rīko iestāde vai organizācija, ko katra dalībvalsts izraugās šim nolūkam.

Dalībvalstis var atbrīvot no eksāmena autopārvadātājus, kuri sniedz apliecinājumu par vismaz piecu gadu ilgu praktisku pieredzi transporta uzņēmumā vadītāja līmenī.

Noteiktu augstākās izglītības diplomu vai tehnisko diplomu īpašniekus, kuri sniedz pilnīgu zināšanu apliecinājumu I pielikumā uzskaitītajos mācību priekšmetos, ko nosaka dalībvalstis, dalībvalstis var atbrīvot no eksāmena kārtošanas šo diplomu aptvertajos mācību priekšmetos.

Sertifikāts, ko izdevusi šā punkta pirmajā daļā minētā kompetentā iestāde vai organizācija, jāuzrāda kā profesionālās kompetences apliecinājums.

4. pants

Dalībvalstis nosaka apstākļus, kādos autotransporta uzņēmums, neņemot vērā 3. panta 1. punktu, var darboties īslaicīgi, šīs darbības maksimālajam ilgumam nepārsniedzot vienu gadu, ar pagarinājuma periodu maksimāli sešus mēnešus pienācīgi pamatotos īpašos gadījumos, ja ir mirusi vai zaudējusi juridisko rīcībspēju fiziskā persona, kura ir veikusi kravu autopārvadātāja profesionālo darbību, vai fiziskā persona, kura atbilst 3. panta 1. punkta a) un c) apakšpunkta prasībām.

Dalībvalstu kompetentās iestādes izņēmuma gadījumā un noteiktos īpašos gadījumos var pastāvīgi pilnvarot personu, kas neatbilst 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta prasībai attiecībā uz profesionālo kompetenci, vadīt transporta uzņēmumu ar noteikumu, ka šai personai ir vismaz trīs gadu praktiskā pieredze uzņēmuma pastāvīgā vadīšanā.

5. pants

1. Uzņēmumus, kuri sniedz apliecinājumus, ka:

- līdz 1978. gada 1. janvārim attiecībā uz Beļģiju, Dāniju, Vāciju, Franciju, Īriju, Itāliju, Luksemburgu, Nīderlandi un Apvienoto Karalisti,
- līdz 1984. gada 1. janvārim attiecībā uz Grieķiju,
- līdz 1986. gada 1. janvārim attiecībā uz Spāniju un Portugāli,
- līdz 1989. gada 3. oktobrim attiecībā uz bijušās Vācijas Demokrātiskās Republikas teritoriju,

saskaņā ar dalībvalstu noteikumiem tiem bijis atļauts veikt attiecīgi vai nu kravu autopārvadājumus, vai arī pasažieru autopārvadājumus valsts mēroga un/vai starptautiskās transporta operācijās, atbrīvo no prasības sniegt apliecinājumus par atbilstību 3. panta noteikumiem.

2. Tomēr tām fiziskajām personām, kuras:

- no 1974. gada 31. decembra līdz 1978. gada 1. janvārim attiecībā uz Beļģiju, Dāniju, Vāciju, Franciju, Īriju, Itāliju, Luksemburgu, Nīderlandi un Apvienoto Karalisti,
- no 1980. gada 31. decembra līdz 1984. gada 1. janvārim attiecībā uz Grieķiju,
- no 1982. gada 31. decembra līdz 1986. gada 1. janvārim attiecībā uz Spāniju un Portugāli,
- no 1989. gada 2. oktobra līdz 1992. gada 1. janvāra attiecībā uz bijušās Vācijas Demokrātiskās Republikas teritoriju,

bijušas:

- pilnvarotas veikt vai nu attiecīgi kravu, vai arī pasažieru autopārvadājumus bez apliecinājumu sniegšanas atbilstīgi valsts tiesību aktiem par to profesionālo kompetenci,
- kuras bijušas faktiski un pastāvīgi ieceltas par uzņēmuma transporta operāciju vadītājiem,

vai ir jāatbilst 3. panta 4. punktā minētajai profesionālās kompetences prasībai līdz:

- 1980. gada 1. janvārim attiecībā uz Beļģiju, Dāniju, Vāciju, Franciju, Īriju, Itāliju, Luksemburgu, Nīderlandi un Apvienoto Karalisti,
- 1986. gada 1. janvārim attiecībā uz Grieķiju,
- 1988. gada 1. janvārim attiecībā uz Spāniju un Portugāli,
- 1992. gada 1. jūlijam attiecībā uz bijušās Vācijas Demokrātiskās Republikas teritoriju.

Šo pašu prasību piemēro 3. panta 1. punkta trešajā daļā minētajā gadījumā.

6. pants

1. Lēmumos, kurus dalībvalstu kompetentās iestādes pieņemušas atbilstīgi pasākumiem, kuri apstiprināti, pamatojoties uz šo direktīvu, un ar kuriem noraida pieteikumu piešķirt atļauju

autopārvadātāja profesionālās darbības veikšanai, norāda to pamatojumu.

2. Dalībvalstis uzrauga, lai kompetentās iestādes anulētu atļauju veikt autopārvadātāja profesionālo darbību, ja tās atklāj, ka vairs netiek izpildīti 3. panta 1. punkta a), b) vai c) apakšpunkta noteikumi. Tādā gadījumā tās tomēr dod pietiekami ilgu laiku aizvītotāja iecelšanai.

3. Attiecībā uz 1. un 2. punktā minētajiem lēmumiem, dalībvalstis uzrauga, lai uzņēmumi, uz kuriem attiecas šī direktīva, varētu aizsargāt savas intereses ar atbilstīgiem līdzekļiem.

7. pants

1. Ja smagus vai nelielus, toties atkārtotus to noteikumu pārkāpumus, kas regulē vai nu attiecīgi autotransportu, vai pasažieru pārvadājumus, ir izdarījuši neregistrēti autopārvadātāji un ja šādi pārkāpumi varētu novest pie autopārvadātāja atļaujas anulēšanas, dalībvalstis sniedz tai dalībvalstij, kurā šis autopārvadātājs ir reģistrēts, visu to rīcībā esošo informāciju par šiem pārkāpumiem un to uzlikto sodu.

2. Ja kāda dalībvalsts anulē autopārvadātāja atļauju starptautiskā transporta operācijām, tā informē Komisiju, kura savukārt nodod vajadzīgo informāciju tām dalībvalstīm, kuras tas varētu skart.

3. Dalībvalstis sniedz cita citai savstarpēju palīdzību šīs direktīvas piemērošanā.

II SADAĻA

9. pants

Diplomu, sertifikātu un citu kvalifikāciju apliecināšanu dokumentu savstarpēja atzīšana

8. pants

1. Dalībvalstis attiecībā uz šajā direktīvā minētajām darbībām veic šajā direktīvā noteiktos pasākumus, kuri attiecas uz Vispārējās programmas par uzņēmējdarbības brīvības ierobežojumu atcelšanu⁽¹⁾ I nodaļā minēto fizisko personu un uzņēmumu reģistrāciju to teritorijā.

2. Neņemot vērā 3. un 4. punktu, uzņēmēja dalībvalsts, lai piešķirtu atļauju veikt autopārvadātāja profesionālo darbību, kā

pietiekamu reputācijas apliecinājumu vai pierādījumu par to, ka agrāk nav piedzīvots bankrots, pieņem izrakstu no tiesas reģistra vai, ja tāda nav, izrakstu no līdzvērtīga dokumenta, ko izdevusi kompetenta tiesu vai administratīva iestāde autopārvadātāja izcelsmes valstī vai valstī, no kuras tas nāk, un kas norāda atbilstību šīm prasībām.

3. Ja uzņēmēja dalībvalsts pati saviem pilsoņiem uzliek tās pilsoņiem konkrētas prasības attiecībā uz reputāciju un ja apliecinājumu par atbilstību šīm prasībām nevar iegūt no 2. punktā minētā dokumenta, šī dalībvalsts pieņem par pietiekamu apliecinājumu attiecībā uz dalībvalstu pilsoņiem to izcelsmes dalībvalsts vai tās dalībvalsts, no kuras ārzemnieks ierodas, tiesu vai administratīvas iestādes izdotu apliecību, kas apliecina atbilstību attiecīgajām prasībām. Šīm apliecībām jābūt saistītām ar konkrētajiem faktiem, ko uzņēmēja dalībvalsts uzskata par svarīgiem.

4. Ja izcelsmes valsts vai valsts, no kuras ārzemnieks ierodas, neizdod saskaņā ar 2. un 3. punktu nepieciešamo dokumentu, šo dokumentu var aizvietot ar zvērestu vai svinīgu paziņojumu, ko attiecīgā persona dod kompetentai tiesu vai administratīvai iestādei, vai, ja vajadzīgs, izcelsmes dalībvalsts notāram vai tās dalībvalsts notāram, no kuras šī persona ierodas; šī iestāde vai notārs izdod apliecību, kas apliecina zvēresta vai svinīgā paziņojuma autentiskumu. Paziņojumu par to, ka agrāk nav piedzīvots bankrots, arī var sniegt kompetentai iestādei tajā pašā valstī.

5. Saskaņā ar 2. un 3. punktu izdotos dokumentus nepieņem, ja tos iesniedz vairāk nekā trīs mēnešus pēc to izdošanas. Šo nosacījumu piemēro arī saskaņā ar 4. punktu izdarītiem paziņojumiem.

1. Ja uzņēmējā dalībvalstī kā finansiālā stāvokļa apliecinājumu pieprasa sertifikātu, šī valsts uzskata atbilstīgos sertifikātus, ko izdevušas izcelsmes valsts bankas vai citas šīs valsts noteiktas finansu iestādes vai tās valsts bankas vai šādas finansu iestādes, no kuras ārzemnieks ierodas, par līdzvērtīgiem tās teritorijā izdotiem sertifikātiem.

2. Ja dalībvalsts uzliek tās pilsoņiem zināmas prasības attiecībā uz finansiālo stāvokli un apliecinājumu par atbilstību šīm prasībām nevar iegūt no 1. punktā minētā dokumenta, šī dalībvalsts pieņem par pietiekamu apliecinājumu attiecībā uz dalībvalstu pilsoņiem to izcelsmes dalībvalsts tiesu vai administratīvas iestādes izdotu sertifikātu, kas apliecina atbilstību attiecīgajām prasībām, vai tās dalībvalsts izdotu šādu sertifikātu, no kuras ārzemnieks ierodas. Šis sertifikāts attiecas uz īpašiem faktiem, ko uzņēmēja dalībvalsts uzskata par svarīgiem.

⁽¹⁾ OV 2, 15.1.1962., 36./62. lpp.

10. pants

1. No 1990. gada 1. janvāra dalībvalstis atzīst par pietiekamu profesionālās kompetences apliecinājumu citā dalībvalstī izdotus sertifikātus, kas minēti 3. panta 4. punkta ceturtajā daļā.

2. Attiecībā uz Grieķijā reģistrētiem uzņēmumiem, kas līdz 1981. gada 1. janvārim, vai citās dalībvalstīs reģistrētiem uzņēmumiem, kas līdz 1975. gada 1. janvārim atbilstīgi valstu tiesību aktiem ir saņēmuši atļauju veikt kravu vai pasažieru autopārvadājumus valsts mēroga un/vai starptautiskajos pārvadājumos, ciktāl attiecīgie uzņēmumi ir sabiedrības Līguma 58. panta nozīmē, dalībvalstis pieņem kā pietiekamu profesionālās kompetences apliecinājumu sertifikātus, kas apliecina, ka attiecīgā darbība dalībvalstī patiešām ir veikta trīs gadu garumā. Darbība nedrīkst būt beigusies agrāk kā piecus gadus pirms sertifikāta iesniegšanas.

Attiecībā uz juridisku personu sertifikātu par to, ka darbība patiešām veikta, izdod attiecībā uz vienu no fiziskajām personām, kas ir atbildīga par uzņēmuma transporta darbībām.

3. Sertifikātus, kas autopārvadātājiem līdz 1990. gada 1. janvārim izdoti to profesionālās kompetences apliecinājumam atbilstīgi līdz tam brīdim spēkā esošajiem noteikumiem, uzskata par līdzvērtīgiem tādiem sertifikātiem, kas izdoti atbilstīgi šīs direktīvas prasībām.

III SADAĻA

Nobeiguma noteikumi

11. pants

Dalībvalstis izraugās iestādes un organizācijas, kuru kompetencē ir izdot 8. panta 2. punktā un 9. pantā minētos dokumentus un 10. panta 2. punktā minēto sertifikātu. Dalībvalstis par to tūlīt informē pārējās dalībvalstis un Komisiju.

12. pants

Šīs direktīvas 8. līdz 11. pantu piemēro arī tiem dalībvalstu pilsoņiem, kuri saskaņā ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 1612/68 (1968. gada 15. oktobris) par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā ⁽¹⁾ veic transporta vai pasažieru autopārvadājumus kā darbinieki.

13. pants

1. Dalībvalstis pēc apspriešanās ar Komisiju veic vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu šīs direktīvas prasības ne vēlāk kā II pielikuma B daļā uzskaitītajos datumos.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu noteikumus, kurus tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

14. pants

Ar šo tiek atceltas II pielikuma A daļā uzskaitītās direktīvas, neskarot dalībvalstu saistības attiecībā uz II pielikuma B daļā noteiktajiem īstenošanas vai piemērošanas termiņiem.

Atsauces uz atceltajām direktīvām uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar III pielikumā noteikto atbilstības tabulu.

15. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Luksemburgā, 1996. gada 29. aprīlī

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
W. LUCHETTI

⁽¹⁾ OV L 257, 19.10.1968., 2. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EEK) Nr. 2434/92 (OV L 245, 26.8.1992., 1. lpp.).

I PIELIKUMS

TO MĀCĪBU PRIEKŠMETU SARAKSTS, KAS MINĒTI 3. PANTA 4. PUNKTĀ

Zināšanām, kas jāņem vērā, lai oficiāli atzītu profesionālo kompetenci, jāaptver vismaz turpmāk uzskaitītie mācību priekšmeti. Tiem jābūt aprakstītiem visos sīkumos un jābūt valstu kompetento iestāžu izstrādātiem vai apstiprinātiem. Tiem jābūt noformētiem tā, lai tos varētu aptvert personas, kuru izglītība atbilst līmenim, kādu parasti sasniedz, beidzot skolu.

A. MĀCĪBU PRIEKŠMETI, KURU ZINĀŠANAS IR OBLIGĀTAS AUTOPĀRVADĀTĀJIEM, KAS GATAVOJAS NODARBOTIES TIKAI AR PĀRVADĀJUMIEM VALSTS IEKŠIENĒ

Tiesības

Civiltiesību, tirdzniecības tiesību, sociālo tiesību un nodokļu tiesību elementi, kas vajadzīgi darbībai šajā nozarē, īpašu uzsvāru liekot uz:

- vispārīgiem līgumiem;
- pārvadājumu līgumiem, īpaši atsaucoties uz pārvadātāja atbildību (tās būtību un robežām);
- komerciālām sabiedrībām;
- virsrāmatām;
- tiesību aktiem, kas regulē darba attiecības un sociālo nodrošinājumu;
- nodokļu sistēmām.

1. Kravu autopārvadātājsa) *uzņēmuma saimnieciskā vadība un finanšu vadība:*

- maksājumu un finansēšanas metodes;
- izmaksas;
- izcenojumi un pārvadājumu noteikumi;
- uzņēmējdarbības reģistri;
- apdrošināšana;
- rēķinu noformēšana;
- transporta aģenti;
- vadības paņēmieni;
- tirgvedība;

b) *piekļuve tirgum:*

- noteikumi par darbības sākšanu un veikšanu;
- pārvadājumu dokumenti;

c) *tehniskie standarti un darbības aspekti:*

- transportlīdzekļu svārs un izmēri;
- transportlīdzekļu izvēle;
- tipveida apstiprinājums un reģistrācija;
- transportlīdzekļu tehniskās apkopes standarti;
- transportlīdzekļu iekraušana un izkraušana;
- bīstamo kravu pārvadājumi;
- pārtikas produktu pārvadājumi;
- vides aizsardzības apsvērumi, kas attiecas uz transportlīdzekļu izmantošanu un tehnisko apkopi;

d) *satiksmes drošība:*

- normatīvie un administratīvie akti, kas attiecas uz satiksmi;
- satiksmes drošība;
- negadījumu profilakse un procedūra negadījumu gadījumā.

2. Pasažieru autopārvadātājsa) *uzņēmuma saimnieciskā vadība un finanšu vadība:*

- maksājumu un finansēšanas metodes;
- izmaksas;
- braukšanas maksu sistēma, pārvadājumu izcenojumi un nosacījumi;
- uzņēmējdarbības reģistri;
- apdrošināšana;
- rēķinu noformēšana;
- tūrisma aģentūras;
- vadības paņēmieni;
- tirgvedība;

b) *noteikumi par pasažieru autopārvadājumu pakalpojumiem:*

- transporta pakalpojumu un satiksmes grafika izveide;
- pasažieru pakalpojumu veikšanas noteikumi;
- noteikumi par darbības sākšanu un veikšanu;
- pārvadājumu dokumenti;

c) *tehniskie standarti un darbības aspekti:*

- transportlīdzekļu izvēle;
- tipveida apstiprinājums un reģistrācija;
- transportlīdzekļu tehniskās apkopes standarti;
- vides aizsardzības apsvērumi, kas attiecas uz transportlīdzekļu izmantošanu un tehnisko apkopi;

d) *satiksmes drošība:*

- normatīvie un administratīvie akti, kas attiecas uz satiksmi;
- satiksmes drošība;
- maršrutu ģeogrāfiska pārzināšana;
- negadījumu profilakse un procedūra negadījumu gadījumā.

B. MĀCĪBU PRIEKŠMETI, KUROŠ ZINĀŠANAS IR OBLIGĀTAS AUTOPĀRVADĀTĀJIEM, KAS GATAVOJAS NODARBOTIES AR STARPTAUTISKĀJIEM PĀRVADĀJUMIEM**Tiesības**

- attiecīgos gadījumos — A daļā uzskaitītie mācību priekšmeti;
- noteikumi, kas piemērojami attiecīgi vai nu kravu, vai pasažieru autopārvadājumiem starp dalībvalstīm un starp Kopienas un trešām valstīm un kas izriet no valstu tiesību aktiem, Kopienas standartiem, starptautiskām konvencijām un līgumiem;
- muitas procedūras un citas formalitātes saistībā ar transporta pārbaudēm;
- svarīgākie satiksmes noteikumi dalībvalstīs.

II PIELIKUMS

A DAĻA

ATCELTĀS DIREKTĪVAS

(minētas 14. pantā)

- Direktīva 74/561/EEK,
- Direktīva 74/562/EEK,
- Direktīva 77/796/EEK,

un to vēlāki grozījumi:

- Direktīva 80/1178/EEK,
- Direktīva 80/1179/EEK,
- Direktīva 80/1180/EEK,
- Direktīva 85/578/EEK,
- Direktīva 85/579/EEK
- Direktīva 89/438/EEK,
- Regula (EEK) Nr. 3572/90: tikai 1. un 2. pants.

B DAĻA

<i>Direktīva</i>	<i>Īstenošanas vai piemērošanas termiņš</i>
74/561/EEK (OV L 308, 19.11.1974., 18. lpp.)	1977. gada 1. janvāris 1978. gada 1. janvāris
80/1178/EEK (OV L 350, 23.12.1980., 41. lpp.)	1981. gada 1. janvāris
85/578/EEK (OV L 372, 31.12.1985., 34. lpp.)	1986. gada 1. janvāris
89/438/EEK (OV L 212, 22.7.1989., 101. lpp.)	1990. gada 1. janvāris
74/562/EEK (OV L 308, 19.11.1974., 23. lpp.)	1977. gada 1. janvāris 1978. gada 1. janvāris
80/1179/EEK (OV L 350, 23.12.1980., 42. lpp.)	1981. gada 1. janvāris
85/579/EEK (OV L 372, 31.12.1985., 35. lpp.)	1986. gada 1. janvāris
89/438/EEK (OV L 212, 22.7.1989., 101. lpp.)	1990. gada 1. janvāris
77/796/EEK (OV L 334, 24.12.1977., 37. lpp.)	1979. gada 1. janvāris
80/1180/EEK (OV L 350, 23.12.1980., 43. lpp.)	1981. gada 1. janvāris
89/438/EEK (OV L 212, 22.7.1989., 101. lpp.)	1990. gada 1. janvāris

III PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Direktīvā 74/561/EEK	Direktīvā 74/562/EEK	Direktīvā 89/438/EEK	Direktīvā 77/796/EEK	Šajā direktīvā
1. panta 1. punkts	1. panta 1. punkts			1. panta 1. punkts
1. panta 2. punkta pirmais ievilkums	–			1. panta 2. punkta pirmais ievilkums
–	1. panta 2. punkta otrais ievilkums			1. panta 2. punkta otrais ievilkums
1. panta 2. punkta otrais ievilkums	1. panta 2. punkta otrais ievilkums			1. panta 2. punkta trešais ievilkums
2. panta 1. un 2. punkts	–			2. panta 1. un 2. punkts
–	1. panta 3. punkts			2. panta 3. punkts
3. pants	2. pants			3. pants
4. pants	3. pants			4. pants
5. pants	4. pants			5. pants
6. pants	5. pants			6. pants
6. a pants	5. a pants			7. pants
7. pants	6. pants			–
			1. panta 1. punkts	8. panta 1. punkts
			3. pants	8. panta 2. punkts
			4. pants	9. pants
			5. panta 1. punkts	10. panta 1. punkts
			5. panta 2. punkts	10. panta 2. punkts
–	–	4. pants		10. panta 3. punkts
			6. pants	11. pants
–	–	5. pants		12. pants
–	–		1. panta 2. punkts	13. pants
8. pants	7. pants			14. pants
8. pants	7. pants			15. pants
Pielikuma A daļas 1. punkts	Pielikuma A daļas 1. punkts			I pielikuma A daļa (Likumi)
Pielikuma A daļas 2., 3., 4., 5. punkts	–			I pielikuma A daļas 1. punkta a), b), c), d) apakšpunkts
–	Pielikuma A daļas 2., 3., 4., 5. punkts			I pielikuma A daļas 2. punkta a), b), c), d) apakšpunkts
Pielikuma B punkts	Pielikuma B punkts			I pielikuma B daļa
–	–	–	–	II pielikuma A daļa
–	–	–	–	II pielikuma B daļa
–	–	–	–	III pielikums